

RECENZJA

dorobku artystycznego oraz dydaktycznego Pani dr **Weroniki Siupka**
w związku ze wszczęciem przez Radę Doskonałości Naukowej i prowadzonym przez Radę Dyscypliny
Akademii sztuk Pięknych w Katowicach postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacji dzieł sztuki

Przygotowana na zlecenie JM Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach w związku ze wszczęciem
postępowania w dniu 30 listopada 2022 roku oraz w związku z pismem Rady Doskonałości Naukowej
z dnia 9 grudnia 2022 r. nr DRKN.Z8.400.49.2022 w sp. powołania składu komisji habilitacyjnej
w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pani dr Weronice Siupka.

RECENZJA

Do zlecenia została dołączona dokumentacja złożona przez Habilitantkę, składająca się
z następujących części:

1. Dane wnioskodawcy w wersji papierowej oraz cyfrowej;
2. Wniosek przewodni w wersji papierowej oraz cyfrowej;
3. Kopia cyfrowa dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora;
4. Dokumentacja przewodu habilitacyjnego, zawierająca *Autoreferat* oraz *Wykaz osiągnięć artystycznych i naukowych* – wersja papierowa (egzemplarz);
5. Wersja cyfrowa wyżej wymienionej dokumentacji, zapisana na nośniku typu pendrive;
6. Autoreferat;
7. Odbitka graficzna *Terminus IV*, tech.: akwaforta, 2021 rok wykonania, edycja pierwsza.

Dane Habilitantki

Stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuki: sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne
nadany uchwałą Rady Wydziału Artystycznego Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach z dnia 14
listopada 2013 roku.

Przebieg pracy zawodowej w Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach:

15.10.2004–15.06.2005 nauczyciel dydaktyczny – wykładowca 1/2 etatu,
03.10.2005–15.06.2006 nauczyciel dydaktyczny – wykładowca 1/2 etatu,
01.10.2006–30.09.2007 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 11/18 etatu,
01.10.2007–30.09.2008 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 1/3 etatu,
07.10.2008–30.06.2009 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 1/3 etatu,
01.10.2009–30.06.2010 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 6/18 etatu,
04.10.2010–30.06.2011 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 6/18 etatu,
01.10.2011–31.01.2012 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 14/18 etatu,
01.02.2012–30.06.2012 nauczyciel dydaktyczny – instruktor 6/18 etatu,
01.10.2012–30.06.2013 nauczyciel dydaktyczny – wykładowca 5/12 etatu,
01.10.2013–30.06.2014 nauczyciel dydaktyczny – wykładowca 5/12 etatu,
01.10.2014–30.06.2015 nauczyciel dydaktyczny – starszy wykładowca 5/11 etatu,
01.07.2015–30.09.2015 nauczyciel dydaktyczny – starszy wykładowca 5/11 etatu,
01.10.2015–30.09.2020 nauczyciel naukowo-dydaktyczny – adiunkt 4/8 etatu,
01.02.2020 na czas nieokreślony nauczyciel badawczo-dydaktyczny – adiunkt pełny etat.

Prowadzenie zajęć z Rysunku w ramach Akademii Weekendowej w latach 2016–2018.
Przebieg pracy zawodowej w Wyższej Szkole Technologii Informatycznych w Katowicach:
27.09.2013–02.03.2014 umowa zlecenie – wykładowca pełny etat,
26.09.2014–30.04.2015 umowa o pracę – wykładowca pełny etat.

Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce: tj. Dz.U. 2022 poz. 574 z późn. zm.: „Cykl prac graficznych Auto-da-fé”.

Tytuły grafik tworzących cykl:

- *Brama – Staromiejska,*
- *Klatka schodowa,*
- *Dziwne światło,*
- *Mariacka 16,*
- *Brama V,*
- *Bez tytułu,*
- *Tablica na klucze,*
- *Transiebat,*
- *Bunkier I, Bunkier II, Bunkier III,*
- *Obiekt,*
- *Flumine,*
- *Relicta,*
- *Bez imienia,*
- *Terminus I, Terminus II, Terminus III, Terminus IV.*

Nagrody i wyróżnienia otrzymane za dzieła z cyklu *Auto-da-fé*:

- *Dziwne światło* – Grand Prix, *René Carcan International Prize for Printmaking*, Bruksela, Belgia (2016);
- *Brama V, Mariacka 16* – nagroda za mistrzostwo, *Ural Print International Triennial*, Ufa, Rosja (2016);
- *Brama V* – nagroda, *2nd Jogja International Miniprint Biennale*, Yogyakarta, Indonezja (2016);
- *Klatka schodowa* – nagroda, *Miniprint Internacional Paraná*, Entre Ríos, Argentyna (2016), wyróżnienie honorowe, *BIMPE IX – Biennial International Miniature Print Exhibition*, Vancouver, Kanada (2016);
- *Tablica na klucze* – wyróżnienie honorowe, *45 Premio Internacional de Arte Grafico Carmen Arozena*, Brita Prinz Arte, Madryt, Hiszpania (2017);
- *Mariacka 16* – pierwsza nagroda, *IV Exposición Internacional de Gráfica Contemporánea*, Santander, Kolumbia (2017);
- *Bez tytułu, Brama V* – pierwsza nagroda, *9th Biennial of Small Forms*, Pleven, Bułgaria (2018);
- *Bunkier III* – nagroda specjalna, *Género – Diversidad*, Segunda convocatoria pequeño formato internacional, Paraná, Argentyna (2019);
- *Bunkier II* – pierwsza nagroda i medal, *Ural Print International Triennial*, Ufa, Rosja (2019);
- *Bunkier II* – nagroda, *39th Mini Print International of Cadaques*, Barcelona, Hiszpania (2019);
- *Bunkry I, II, III, Flumine, Obiekt, Relicta* – wyróżnienie, *10th International Triennial of Small Graphic Forms VILNIUS 2020*, Wilno, Litwa (2020);
- *Bunkier III* – wyróżnienie, *4th Bienal Internacional de Miniprint Laguna Paiva*, Santa Fe, Argentyna (2020);
- *Terminus II* – pierwsze wyróżnienie, *Hommage à trois, Associació Internacional Duana de les Arts*, Barcelona, Hiszpania (2021);
- *Terminus II, Terminus III, Terminus IV* – nagroda specjalna, *Premio Internazionale di Ex Libris e Piccola Grafica Dante 2021 – Luoghi e personaggi della Tuscia ed Orvieto nella Divina Commedia*, IDEA ARTE, Bolsena, Włochy (2021);

▪ *Terminus IV* – wyróżnienie i medal, *XVIII Międzynarodowy Konkurs Małej Formy Graficznej i Ekslibrisu*, Ostrów Wielkopolski (2022).

Ocena działalności artystycznej, naukowej i dydaktycznej Pani dr Weroniki Siupka

Pani dr Weronika Siupka od czasu ukończenia studiów wykazuje dużą aktywność na polu działalności artystycznej, potwierdzoną licznymi wystawami indywidualnymi w kraju i za granicami (Hiszpania, Kolumbia), także udziałem w wystawach zbiorowych (miedzy innymi Belgia, Bułgaria, Dania, Hiszpania, Włochy, Kanada, Japonia, Tajwan). Aktywności te poparte są publikacjami oraz udziałem w warsztatach i projektach artystyczno-naukowych, popularyzujących działalność artystyczną. Swoją wiedzę i doświadczeniem dzieli się w trakcie prowadzonych prelekcji, wykładów, jak i pracy ze studentami z zakresu rysunku oraz malarstwa, grafiki warsztatowej, techniki druku, pomagając: „w zrozumieniu i zinterpretowaniu świata; zarówno tego wokół nich, jak i tego wewnętrznego, w osobistej wypowiedzi artystycznej” [Siupka, Autoreferat: 80], kładąc przy tym nacisk na poszukiwanie indywidualnego języka wypowiedzi artystycznej.

Ocena Autoreferatu oraz wskazanego osiągnięcia artystycznego Pani dr Weroniki Siupka

Pani dr Weronika Siupka w 2003 roku ukończyła Akademię Sztuk Pięknych w Katowicach na kierunku Wzornictwo w zakresie projektowania form przemysłowych z oceną celującą. Nie pozostając obojętną na działalność oscylującą wokół rysunku skupiała się nad dziełami rysunkowymi, budując własną narrację wizualną.

Zatrudniona w macierzystej uczelni na stanowisku asystenta w pracowniach ogólnoplastycznych na Wydziale Projektowym swoje zainteresowania ukierunkowała na doskonalenie warsztatu rysunkowego i malarskiego. W latach 2003–2008 powstał malarski cykl *Ślady przeszłości*, którego inspirację stanowiła architektura cerkiewna obszaru Bieszczad (kilkanaście obrazów olejnych, nawiązujących do symboliki malarstwa ikonicznego).

Aktywności i wybory twórcze Habilitantki, po ukończeniu akademii, traktować można jako czas artystycznych poszukiwań i eksperymentów realizacyjnych, prowadzących w kierunku grafiki warsztatowej. Kontynuując eksplorację technologiczną graficznych technik pani Weronika Siupka działalność swoją przejawiała realizując prace w następujących technikach: druk typograficzny (sitodruk), druk płaski (mokolito), wypukły (linoryt), wklęsłodruk (akwaforta, akwatinta, miękki werniks, sucha igła, mezzotinta).

W procesie poszukiwań warsztatowych oraz realizacji artystycznych pozostała przy wyborze akwaforty, określając, że jest to technika „adekwatna (...) do sposobu zapisu rysunkowego, mojej wrażliwości graficznej i artystycznego temperamentu” [Siupka, Autoreferat: 8]. Tematyka prac wokół których oscylowała związana była z architekturą poprzemysłową i miejską Górnego Śląska, a cel podejmowania zagadnienia wynikał z chęci upamiętnienia danych przestrzeni, pozostawienia ich śladu w pamięci, dając tym samym do zrozumienia, że to co było pozostaje w nas i wywiera wpływ na charakter i kształt życia przyszłych pokoleń (cykl *Fragmenty świata*). Jak sama pisze: „Pragnęłam nadać wartość architekturze poprzemysłowej i podtrzymać narrację o miejscu i człowieku. Praca nad cyklem pozwoliła mi odkryć na nowo miejsca dzieciństwa, dostrzec w nich nową jakość” [Siupka, Autoreferat: 9].

W trakcie procesu twórczego realizacji graficzne pozostały wiodącymi, odsuwając na plan dalszy działania z zakresu malarstwa i rysunku. Co istotne, przyjęta metoda pracy stwarzała dobre podłoże do prezentacji podejmowanej tematyki. Monochromatyczne cykle artykulacji plastycznych celnie korespondowały z klimatem prezentowanych przez Autorkę przestrzeni. Graficzne środki wyrazu skupiające się na grze niuansów i światłocienia, stanowiącego istotne wątki w pracach, przywołują obraz Górnego Śląska tonącego w szarej mgłę smogu, płynnie otulającego to co dalekie i bliskie.

Umiejętność wnikliwej obserwacji otaczającej rzeczywistości oraz jej przedstawiania w wymiarze 2D, z poszanowaniem zasad perspektywy linearnej, połączone z wrodzoną wrażliwością implikowały kompozycje obrazujące otaczający nas świat, w świadomy sposób wzbogacone o metafizyczną

narrację. Syntetyczna metoda przedstawiania obiektów dała możliwość wprowadzenia swoistej gry kontekstami treści wizualnych, co w konsekwencji poskutkowało powstaniem obrazów o wyrazie abstrakcyjnym.

Analizując przyjętą przez Habilitantkę drogę twórczą można uznać, że prowadziła ona od reprezentacji rzeczywistości w sposób bardziej obiektywny do coraz bardziej subiektywnego podejścia skupionego na emocjonalnej stronie przeżycia i obrazu. Zmierzającą w stronę intymności opowieścią, jak sama Autorka to określa, miał być cykl *Auto-da-fé*, wskazany do oceny, jako istotne osiągnięcie. Swoista metamorfoza, rodząca się z potrzeby wyrażenia własnej opinii na temat miejsc zwykłych i ze względu na ich specyfikę mniej zwykłych, to naturalny proces obnażania siebie w trakcie realizacji zamierzeń artystycznych, pełen szczerości odczuć i bazujący na zdobywanych obserwacjach oraz doświadczeniach. Cel jaki został określony w działalności, a brzmiący następująco: „Przedstawiając rzeczywistość zranioną, chciałam nadać jej znaczenie i nową jakość” [Siupka, Autoreferat: 23], wpisuje się w omawianą aktywność, będąc konsekwencją rozwoju artystycznego. Pani Weronika Siupka w sposób dualistyczny kreuje charakterystykę dotyczącą Jej samej, jak i przedmiotowe przestrzenie. Poprzez swoje graficzne opowieści prowadzi obserwatora w głąb miejsc stanowiących główny temat każdej z prac, otwierając jednocześnie swoje wnętrze w symbiotycznych kompozycjach narracyjnych, osnutych na obrazach i podpartych słowem. Słowo to jest zbędnym komentarzem, interesującym i dopełniającym, czasem nawet zbyt nachalnym, bowiem prace graficzne bronią się same, będąc plastycznymi rozdziałami pełnymi tajemnicy, mroku gdzieś rozświetlanego błyskiem światła, jak zakamarki duszy, w których odkryć można nieprzewidziane prawdy o nas samych.

W celny sposób Habilitantka przekłada swoje spostrzeżenia, refleksje związane z bliźną pokoleniową, bliźną miejsc okaleczonych fizycznie przez zaniedbanie czy zniszczenia, bliźniami rozumianymi w kontekście społeczno-kulturowym, na sposób w jaki uprawia grafikę warsztatową. Zaznacza w opracowaniu: „Skaza ma znaczenie negatywne w naszej kulturze. Ślad pozostawiony przez jakieś doświadczenie lub wydarzenie z przeszłości oznacza niszczenie, psucie. Grafika warsztatowa, powstaje poprzez wprowadzenie skazy na płaszczyznę metalu, dzieło graficzne powstaje ze zwielokrotnienia rys na powierzchni matrycy. Ślad graficzny to naruszenie materii – dostosowujemy ją do naszych oczekiwań, wykorzystujemy jej cechy fizyczne i chemiczne. Materia jest kształtowana przez działania twórcy. Zmieniamy jej wygląd, poprzez naszą niszczącą ingerencję zostaje w efekcie ożywiona, nadane jest jej nowe znaczenie” [Siupka, Autoreferat: 26]. Ta metafora przejścia ze świata materii do świata psyche, osadzona na podstawie działań, zainteresowań czy pasji artystycznej określa wartości symboliczne i realnie namierzalne, które jakże często bywają modyfikowane na potrzeby chwili, potrzeby jednostki, potrzeby zdarzeń. Autorka porusza problem ekspansji przemysłu XIX i XX w., braku poszanowania przestrzeni zielonych, jako dobra społecznego, w konsekwencji skutkujących okaleczaniem człowieka, zmuszonego egzystować w kontekście tych zdegradowanych terenów. Wyrażanie swojego zdania na temat odczuwalnych strat emocjonalnych, poczucia nieodwracalnych zmian zachodzących w przestrzeni i mentalności ludzkiej, artykułowane w formie artystycznych wypowiedzi dają obraz pamięci o wybranych miejscach. Pozwalają im istnieć w innych wymiarach. Przez plastyczną narrację obnażają brzydotę, tym samym nadając im rangę. I nie jest to kokieteria ani komercyjne dążenie do „sprzedaży brzydoty”, która sama w sobie potrafi prezentować się malowniczo. To raczej szczerą potrzebą Autorki, która obrazowością grafik wyraża swoje przeżycia i uczuciowe podejście w stosunku do otaczającego świata. To wyraz tożsamości. To także wzmocniony przekaz kierowany do odbiorców prac na tematy ważne. Powstające cykle zwracają uwagę właśnie na detaliczne wątki latami zadawanych przestrzeni bliźn. Monochromatyczne, w swoim wyrazie delikatne przedstawienia graficzne zumują wybrane miejsca. Swoista delikatność, połączona z precyzją jest jak koronkowy bandaż zakrywający wspomniane wcześniej rany przestrzeni.

„Umiejętność rozpoznawania różnic istniejących między formą i materią, wyglądem a bytem” [Siupka, Autoreferat: 27] skutkuje wyrazistością, prostotą a zarazem pięknem wydobywanych przez Autorkę zakamarków portretowanych przestrzeni. Bez ubierania w popularne ideologie, mające dodawać powagi, szlakiem wrażliwości, emocji, doświadczenia i niewątpliwie talentu prowadzi nas celnie tam, dokąd chce. Jej grafiki, jak drogowskazy, pomagają „namierzyć” najdrobniejsze szczegóły, które w życiu

codziennym często pozostają niezauważane, a zawierają w sobie moc tajemnicy budowanej latami. Często dopowiadają przerwane wątki rzeczywistości, która z wielu powodów odeszła w niepamięć. Odbiorca wiedziony potrzebą zgłębiania kreowanych przez Habilitantkę światów przyjmuje zaproszenie i staje się uczestnikiem narracyjnie prowadzonych kompozycji plastycznych pragnąc więcej. Odnajdywane *genius loci* miejsc-podmiotów buduje i pogłębia charakter swoistego sacrum, które w swoich zamierzeniach artystycznych podkreśla. Można odnieść wrażenie, że taki sposób realizowania siebie wynika z głębokiej potrzeby i tworzone imperatywem wewnętrznym stanowi, jak to sama Autorka pisze: „katharsis”, mający potwierdzać spełnienie powinności wobec problemu. Podpowiadany sposób percepcji otaczającej nas rzeczywistości udziela się w trakcie procesu poznawania dzieł, jest niesiony dalej. Omawiane autorskie realizacje, stanowiące nieodkryty zbiór, zawierają przestrzeń, oddech prowokujący dialog oraz reinterpretację. Meta-narracja jest tu nieodłącznym, świadomym elementem kompozycyjnym, który chroni przed zbytnim odejściem od głównego wątku, zgubieniem tezy i założeń działania nadawanych tytułem-imieniem każdej z prac. W sposób jednoznaczny Pani dr Weronika Siupka konkluduje narrację słowną: „przyjęłam stanowisko, że działania artystyczne potrzebują nie tylko skrzydeł, ale również korzeni” [Siupka, Autoreferat: 32], utwierdzając nas w przekonaniu, że Jej droga artystyczna jest szczerą, pewną i pełną wartości budujących sztukę. Korzenie zaś, to nie tylko miejsce skąd się wywodzi i które obserwujemy w reprezentacjach artystycznych. To także rzetelny warsztat, praca i talent, jakże niezbędne w budowaniu siebie i kreacji świadomego, twórczego przekazu. Umiejętność wnikliwej obserwacji kontekstu, dostrzegania nieoczywistego w pozornie oczywistym jest cechą, która wyróżnia, tym bardziej, jeśli podbudowana jest skromnością i nienachalnością narracji.

W tym kontekście należy podkreślić przyjęte przez Autorkę stanowisko: „W przestrzeni publicznej nazwa grafika warsztatowa przegrywa z określeniem grafika artystyczna, która rozgrzesza twórców z obciążeń technologicznych” [Siupka, Autoreferat: 35]. Sama celowo odrzuca postawę komercyjną, w pewnym sensie łatwiejszą, skupiając się na rzemiośle, które jest wymagające i stawia granice, które należy przekraczać, by podtrzymywać rozwój. Dobrze znajduje się w tradycyjnym traktowaniu dyscypliny graficznej łączącej rzemiosło i twórczy zamysł artystyczny, dając podwaliny i siłę twórczą. Dzieła Pani dr Weroniki Siupka są tego dowodem. Uwidaczniają rzetelne podejście do podejmowanej pracy, pracy bez nadmiernego blichtru, krzyku, bez zbędnego zwracania uwagi elementami, które miałyby szokować. Pokora wobec warsztatu zdarza się coraz rzadziej, zwłaszcza w świetle niepokojącego zjawiska posiłkowania się narzędziami sztucznej inteligencji, w której trudno doszukać się autorstwa i autentyczności. Cykle przedstawionych do oceny prac graficznych są świadectwem wielogodzinnej pracy oraz znajomości środków artystycznego wyrazu z ich konsekwencjami i wpływem na efekt końcowy. Świadczą o maestrii technologicznej, która wraz z intuicją i wrażliwością pozwala kreować bogate w walor, światłocień, uwzględniające zasady perspektywy kompozycje, misternie tkane autorską, mądrą ideą.

Ocena dokumentacji złożonej do oceny

Zaprezentowany do oceny Autoreferat zawiera m. in:

- opis wskazanego osiągnięcia (w tym: strategia wybranej koncepcji artystycznej, zestawienie metodyki procesu technologicznego, charakterystyka dzieł tworzących cykl Auto-da-fé, opis dzieł według chronologii ukończenia poszczególnych matryc);
- opis działalności naukowej;
- opis działań związanych z międzynarodowym projektem Kierunek Kopalnia;
- opis publikacji Kierunek Gruba-Chemin des Mines;
- opis autorskich wykładów oraz udziału w konferencjach i projektach;
- opis działalności dydaktycznej;
- opis aktywności na rzecz Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach (współpraca międzynarodowa, aktywność organizatorska);
- wykaz osiągnięć artystycznych.

Opracowanie stanowi syntetyczną prezentację działalności artystycznej, naukowej i dydaktycznej Habilitantki. Złożone z krótkich opisów, zwłaszcza dotyczących dydaktyki czy aktywności

organizatorskiej, być może nie w pełni oddaje złożoność działań kształtujących postawę artystyczną Pani dr Weroniki Siupka. Można przyjąć, że ów zamysł związany jest z całokształtem osobowym, charakteryzującym się skromnością i powściągliwością wyrazu. Na uwagę zasługuje ikonografia w pracy (37 grafik), która w sposób w pełni komplementarny dopełnia przedstawiony do oceny Autoreferat.

KONKLUZJA

Po wnikliwej i dogłębnej analizie twórczości Pani dr Weroniki Siupka na podstawie załączonej dokumentacji, po zapoznaniu się z Autoreferatem zawierającym opis osiągnięcia artystycznego, prezentującym sylwetkę i postawę artystki, z pełnym przekonaniem stwierdzam, że Habilitantka jest osobą, która może ubiegać się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Prezentuje dojrzałą, postawę twórczą, a Jej osiągnięcia artystyczne mogą stanowić wkład w dyscyplinę, jak również upowszechnianie kultury polskiej. Panią dr Weronikę Siupka charakteryzuje konsekwencja w przedstawianiu spostrzeżeń oraz wizji rzeczywistości, a warsztat artystyczny ukształtowany w oparciu o doświadczenia, umiejętność wnikliwej obserwacji oraz szczerść i rzetelność podejścia do podejmowanych problemów, powiązana z wrażliwością i dorobkiem artystycznym oraz naukowym doskonale wpisuje się w nieustające poszukiwania rozwiązań i wyzwania uwzględniających różnorodne konteksty w określaniu rzeczywistości językiem sztuki.

Przemawiają o tym osiągnięcia artystyczne, w wyrazie i charakterze świadczące o intuicji, zdolnościach w posługiwaniu się językiem sztuki, a widoczna w działaniach intuicja, pasja, skrupulatność wzmacniają przekaz i uwiarygadniają postawę otwartego poszukiwania i podejmowania prób przełożenia własnych emocji, obserwacji i doświadczeń oraz refleksji na indywidualny język wyrazu artystycznego.

Dorobek Pani dr Weroniki Siupka należy także szczególnie ocenić w aspekcie troski o zachowanie tożsamości kulturowej. Jej prace są prawdą człowieku i o miejscu, dając interesujący wyraz przemyśleń oscylujących wokół tematyki przedstawień graficznych. Stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki w zakresie dziedziny sztuki.

W związku z powyższym stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne Pani dr Weroniki Siupka spełniają wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 478 ze zm.), stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki.

Katarzyna Słuchocka